

Kernius Miežlaiškis: „Į Ameriką važiuodamas žinojau, kad pirksiu vandens motociklą“

Vaiva Ragauskaitė

Kernius Miežlaiškis (44 m.) gimė ir augo Kaune. Buvo iš tų berniukų, kurie sunkiai išsėdėdavo visas pamokas mokykloje. Pats juokauja, kad turbūt todėl ir gimė išnešiotas vos 7 mėnesių, nes nenusėdėjo vienoje vietoje. Pasimokęs vidurinėje tęsė mokslus profesinėje technikos mokykloje – įgijo dažytojo-tinkuotojo amatą. Tačiau vyrą visą laiką traukė automobiliai, motociklai, patiko greitis, domėjosi technikos naujovėmis.

Šiandien Kernius dirba mechaniku vienoje Čikagos sunkiasvorių vilkikų kompanijoje, o po darbų atsiduoda dviem didžiausiems savo pomėgiams – vandens motociklų sportui ir... tautiniams šokiams. Ir jei lietuviškas šokis labiau yra atgaiva sielai, tai su vandens motociklu Kerniaus skinamos pergalės profesionalų klasėje jį garsina jau ne tik tarp JAV lietuvių – rugsėjį Čikagoje vykusiose Tarptautinės vandens motociklų asociacijos visos Amerikos čempionato finalinėse varžybose (2017 IJSBA National Championships) Kernius iškovojo sidabrą.

Ta proga ir pakalbinome Amerikos vandens motociklų vicečempioną.

Kokias sporto šakas kultivavai Lietuvoje? Kokius pomėgius turėjai?

Išbandžiau įvairias sporto šakas: jodinėjimą su kliūtimis, šaudymą, lengvąją atletiką, akademinį irklavimą, motokrosą, vandens motorlaivius, vandens motociklus.

Patiko ir medžio darbai, mėgau piešti. Vis tik mano didžiausias pomėgis – turbūt technika. Iš garažo grįždavau į namus tik miegoti.

Kada ir kokiomis aplinkybėmis išvykai gyventi į JAV?

Brolis pildė anketas dėl „žalios kortos“ loterijos, tai ir man pasiūlė. Galvojau, pamėginsiu. Ir išlošiau. Taip ir atvažiavau į „Svajonių šalį“ 2002 metais.

Kaip sekėsi įsikurti? Su kokiais didžiausiais sunkumais susidūrei? Ar niekad nebuvo minčių grįžti gyventi atgal į Lietuvą?

Atvykę į svetimą kraštą, manau, visi susiduria su panašiais sunkumais. Reikėjo susirasti darbą, būstą, naujų draugų. Dirbau viską, ką tik kas pasiūlydavo: nesvarbu, kokią darbą, nesvarbu, ar tai sekmadienis, ar bet kuri kita savaitės diena. Reikėjo įsitvirtinti „Svajonių šalyje“. Važiavau penkeriems metams, bet vis atsirasdavo priežasčių pasilikti dar bent metams. Dabar čia – jau namai. Nors niekada neatmetu galimybės grįžti į Lietuvą.

Kada susidomėjai vandens motociklų sportu? Kokia buvo šio pomėgio pradžia?

Vandens motociklais susidomėjau dar Lietuvoje 1986 m. Tada aš sportavau vandens motorlaiviu T-400. Per vieną treniruotę man davė pasivažinėti vandens motociklu. Važiavau į Ameriką jau su mintimi, kad nusipirksiu savo vandens motociklą. Po nepilnų metų jį jau turėjau.

Bet pirkinys nebuvo sėkmingas. Aš jį pirkau aukcione, ir kai parvežė, buvo subyrėjęs variklis. Po kelių mėnesių pirkau kitą ir abu išsiunčiau į Lietuvą, kad galėčiau grįžęs susitaisyti ir pamėginti savo jėgas varžybose. Tą vasarą dalyvavau keliose varžybose Lietuvoje ir Latvijoje.

Kada ir kaip pasiplaukiojimas savo malonumui išaugo į rimtas treniruotes ir dalyvavimą varžybose?

Gyvenau Amerikoje, o sportavau Lietuvoje. Supratau, kad ilgai taip tęstis negalės. Nusprendžiau parduoti motociklus Lietuvoje ir nusipirkti jau naujesnį ir galingesnį čia, Čikagoje.

Čikagos dangoraižių fone

Varžybų Whiting, Indiana metu. Iš kairės: Naglis Norkus su žmona Irma ir sūnum Matu, Kernius su žmona Daina ir Algirdas su drauge Evelina

Mintis išbandyti savo jėgas profesionaliose varžybose nedavė man ramybės. Internetu susiradau informaciją. Nuvykau (beveik 4 val. kelio) į arčiausiai namų vykusias varžybas, kad susipažinčiau su taisyklėmis ir technika. Po to ėmiau intensyviai treniruotis ir ruošti motociklą varžyboms. Pasilikau dar Lietuvoje gautą 43 numerį.

Vandens motociklų sportas tik iš pažiūros atrodo vieno žmogaus sportas, bet taip nėra. Reikalingi padėjėjai. Todėl ėmiau kalbinti Amerikoje sutiktą savo vaikystės draugą Algirdą Matelionį, su kuriuo sportavome vandens motorlaiviais, kad man padėtų varžybose. Ir jis sutiko. Vėliau prisijungė dar vienas draugas – Naglis Norkus. Iki šiol mes kartu ir važinėjame į varžybas. Įsigijau licenziją ir dabar priklausau Tarptautinei vandens motociklų asociacijai.

Kokie didžiausi pasiekimai Tavo karjere?

Dalyvauti visose asociacijos rengiamose varžybose neturiu galimybių, todėl dalyvauju tik kai kuriuose etapuose. Įsimintiniausias buvo pasaulio čempionato finalas Leik Havasu Sityje (Lake Havasu City), Arizonoje, 2011 metais. Ten buvo susirinkę patys geriausi sportininkai. Ten iš mano klasėje dalyvavusių 32 dalyvių buvau 16-tas. Mažesnio profesionalumo varžybose esu laimėjęs ir pirmas vietas, bet jos man ne tokios svarbios kaip užimta antra vieta šių metų rugsėjį Čikagoje vykusiam visos Amerikos čempionato finaliniame etape.

Ilgai lauktas prizas už II vietą 2017 IJSBA National Championships

Vandens motociklai - turbūt nepigus sportas? Ar galėtum atskleisti, kiek kainuoja apranga, pats vandens motociklas? Ar turi kokių nors rėmėjų, ar viską perki savo lėšomis?

Taip, tikrai nepigus sportas. Motociklas, jeigu nori gero, kainuoja apie 14 tūkstančių dolerių. O kur dar įvairiausi priedai, skirti padidinti greičiui – jie atsieina dar apie 5 tūkst. dolerių. Apranga ir apsaugos, kurios yra privalomos varžybose, taip pat nemažai kainuoja. O ir pati kelionė, motociklo transportavimas, varžybų startinis mokestis – viskas sudaro nemažą sumą.

Vandens motociklų sportas nėra labai populiarus, tad susirasti rėmėjų labai sunku. Todėl viską perku savo lėšomis. Gerai, kad mano žmona nereikalauja

kailinių ir brangių deimantų (juokiasi).

O jei rimtai – tai artimiausi planai ateičiai ir yra susirasti rėmėjų, kad galėčiau dalyvauti ne tik kai kuriose, bet beveik visose Tarptautinės vandens motociklų asociacijos rengiamose varžybose.

Besiruošiant startui

Papasakok plačiau apie rugsėjo 9-10 dienomis Čikagoje vykusias šios asociacijos visos Amerikos čempionato finalines varžybas (2017 IJSBA National Championships). Kokiomis oro sąlygomis teko startuoti? Kas buvo pagrindiniai Tavo varžovai?

Tai iš tikrųjų buvo gana sunkios varžybos. Susirinko profesionalai sportininkai, teisėjų komanda iš Anglijos. Supratome, kad tikrai bus su kuo varžytis. Oro sąlygos irgi nebuvo palankios – bangų aukštis siekė iki 7-8 pėdų. Varžybų vadovai sprendė klausimą, ar visų klasių atstovai galės dalyvauti, mat sportininkų saugumas – pirmoje vietoje. Bet varžybos įvyko. Tokiu oru iki tol dar neteko plaukti. Daugelio motociklai nukentėjo, o ir traumų buvo. Bet ne mano klasėje.

Šis sportas gana pavojingas. Sportininkų apranga, šalmas, nugaros apsaugos yra labai svarbūs. Tai raumenų sportas: kai plauki 60 mylių per valandą greičiu ir turi įveikti 90 laipsnių posūkį, tuomet pajunti ir tuos raumenis, kurių anksčiau nė neįtarei esant tavo kūne. Motociklas, lėkdamas tokiu greičiu ir tokio aukščio

bangomis, skraidė lyg lėktuvas. Tai buvo labai geros varžybos ekstremalių nuotraukų mėgėjams (juokiasi). Kartais atrodė, kad sąnariai „streikuoja“, bet varžybų azartas neleido atsipalaiduoti.

Kaip ir minėjau, tai nebuvo mano pirmos tokio lygio varžybos. Tačiau pasiektas rezultatas tikrai džiugina. Aš dalyvauju profesionalų klasėje „pro runabout stock“ (profesionalų grupė su dideliais vandens motociklais standartiniu gamykliniu varikliu), todėl tenka susirungti su gana žymiais sportininkais. Pirmoji vieta atiteko Abdullah Alfadeheliui iš Floridos. Nekeista, kad laimėjo tos valstijos atstovas – daugiausia šios šakos sportininkų yra iš Floridos, nes ten treniruotis geros sąlygos yra ištisus metus. O man, gyvenančiam Čikagoje, geriausiu atveju tenka 5 mėnesiai. Todėl treniruojuosi visą laiką, kai tik randu laisvą minutę.

Kerniaus vandens motociklą galima atskirti iš priekyje besipuikuojančio lietuviško Vyčio ženklo

Varžybų akimirka

Be vandens motociklų sporto turi ir kitą didelį pomėgį - tautiniai šokiai, tiesa? Kaip jaunas vyras Amerikoje pradėjo šokti lietuviškus šokius ir kiek laiko tai jau tęsiasi?

Taip, tai tiesa. Kaip jau minėjau, vandens motociklais plaukti galiu tik 5 mėnesius per metus, taigi kažkaip reikia palaikyti savo sportinę formą (juokiasi). O iš tikrųjų – tai susipažinau su dabartine tautinių šokių grupės „Suktinis“ vadove Giedre Elekšyte Knieža ir ji įtraukė mane į šią veiklą. Ir tikrai nesigailiu. „Suktinyje“ šoku jau 12 metų, taigi – beveik nuo pat kolektyvo įkūrimo. Per tiek laiko tai tapo neatsiejama mano gyvenimo dalimi. Mūsų grupė turbūt yra daugiausia koncertuojantis kolektyvas iš visų Čikagos lietuvių tautinių šokių grupių. Tenka apkelti įvairius JAV miestus. Dalyvavau trijose Šiaurės Amerikos šokių šventėse, Lietuvos dainių ir šokių šventėje. Kartą 6 valandas važiovome vien tam, kad pašoktume porą šokių vestuvėse!

Kolektyvas labai draugiškas, todėl smagu kartu praleisti ir visokias šventes. Pasitikdami 13-uosius „Suktinio“ gyvavimo metus, suruošėme teatralizuotą koncertą „Velnio nuotakos“ motyvais. Šokome pagal roko stiliumi pergrotą

liaudies šokių melodiją. Taip buvo dar smagiau. Roko gitarų atliekama „Treptinukė“ skamba *jėgiškai!*

Kernius ir Daina Miežlaiškiai – ne tik vandens motociklų sporto aistruoliai, bet ir Čikagos lietuvių tautinių šokių kolektyvo „Suktinis“ šokėjai

Tavo žmona Daina man buvo pristatyta kaip „Kerniaus atstovė spaudai“. O ar ji šoka kartu su Tavimi „Suktinyje“? Gal taip pat dalyvauja ir vandens motociklų sporte?

Taip, mes kartu šokame „Suktinyje“ jau 6 metai. Daina – ne tik mano „atstovė spaudai“, ji – mano šokių partnerė, varžybų sirgalė, vadybininkė ir mano geriausia draugė. Pati neplaukia, bet varžybose dalyvauja. Daina tvarko visus registracijos

reikalus, prižiūri išplaukimo tvarkaraštį, neleidžia ir prižiūrėtojams ant kranto užsnūsti (juokiasi). Lydi mane ne tik į varžybas, bet ir į beveik visas treniruotes. Gal Dainai ir nelabai patinka, kad iš šeimos biudžeto šiam sportui „išeina“ daug pinigų, bet ji labai mane palaiko, paskatina ir niekada nesako, kad užsiimu „nesąmonėmis“.

Nors jau nemažai metų gyveni už Atlanto, bet Lietuvos nepamiršti: šoki lietuviškus tautinius šokius, ant Tavo vandens motociklo puikuojasi lietuviškas Vytis. Turbūt galima sakyti, kad esi Lietuvos patriotas, didžiuojiesi būdamas lietuvis? Kaip manai, ar Tavo jausmai Lietuvai būtų tokie patys, jei nebūtum išvykęs gyventi į užsienį?

Aš visada didžiavausi savo tautybe. Sunku pasakyti, kaip būtų, jeigu tebegyvenčiau Lietuvoje. Visi mes norime garsinti, aukštinti savo tėvynę. Manau, kad mums, užsienio lietuviams, tas dar aktualiau. Todėl visada stengiuosi pabrėžti, kad esu lietuvis, atstovauti Lietuvai ir taip garsinti jos vardą tarp kitų tautų.

Ir pabaigai - gal sutiktum atskleisti paslaptį, kaip viską spėji ir suderini: darbą, šeimą ir du tikrai nemažai laisvo laiko reikalaujančius pomėgius?

Tiesiog laikausi tvarkaraščio. Jeigu žinau, kad pirmadieniais mes repetuojam, tai tą vakarą niekuo daugiau neužsiimu. Niekada neatidėliuju darbų kitam kartui (ar bent jau stengiuosi to nedaryti). Gyvenu pagal devizą: net jeigu negali, bet labai nori – viskas įmanoma!

Ačiū už pokalbį ir linkiu kuo didžiausios sėkmės siekiant aukso!

Žygio Januso ir asmeninio archyvo nuotraukos

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje ir žurnale skelbiamais teksta is ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

